

Arrest

nr. 347 287 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2026 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. ECIRLI *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienden een verzoek om internationale bescherming in op 17 januari 2024.

1.2. Op 26 augustus 2025 werden beide verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Hun advocaat was daarbij telkens aanwezig.

1.3. Op 22 september 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van C.R.Y.D., verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [C.R.Y.D.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op [...] 1985. U bent geboren in Bogota, de hoofdstad van Colombia, waar u ongeveer gewoond hebt tot 2012. Daarna verhuisde u naar Soacha, een voorstad van Bogota, waar u sindsdien altijd gewoond heeft. U heeft een diploma in de logistiek en werkte voor een frisdrankverdelers. U en uw partner kochten in 2019 een kledingzaak en in 2022 een salsamentaria (zaak waar onder meer vleeswaren en kaasproducten verkocht worden). Sedert 2005 bent u samen met [B.I.Y.A.] (CG: [...]) en samen hebben jullie één dochter genaamd [C.B.A.M.] (°[...]). Uit een vorige relatie heeft [Y.] een dochter, [C.B.K.N.] (CG: [...]). [K.] en haar partner [U.V.J.] (CG: [...]) bevinden zich eveneens België.

In november 2022 kwamen personen naar uw salsamentaria die zich voorstelden als leden van het 10e front van de FARC-dissidenten. Op dat ogenblik stonden uw stiefdochter [K.] en haar partner [J.] in de zaak en zij werden verteld dat er 300 000 peso (63,90 EUR) betaald diende te worden, voor bescherming en steun. Toen u dit hoorde leek het u niet ernstig maar u gaf toch opdracht aan [K.] en haar partner om de gevraagde som geld te betalen indien ze terug langskwamen. Drie dagen daarna kwamen ze het gevraagde geld innen en, hoewel uw dochter dit onrechtvaardig vond, werd dit betaald. Eén maand later kwamen deze personen opnieuw langs om 300 000 peso te innen. Ditmaal weigerde uw dochter te betalen en toen werden zij en [J.] hardhandig toegetakeld. Sindsdien nam u de situatie ernstig en u besloot zelf in uw zaak te staan en uw dochter thuis te houden.

Op 6 januari 2023 kwamen drie personen, na sluitingstijd, uw zaak binnen. Ze wisten dat u de vader van [K.] was en waar u woonde. U werd verteld dat wat gebeurd was de schuld van [K.] en [J.] was. Ze zeiden voorts dat u omwille van deze problemen 18 miljoen peso (3833,73 EUR) moest betalen tegen het einde van de maand en daarnaast elke maand 600 000 peso (127,79 EUR) diende te betalen. Tevens dreigden deze personen ermee uw dochters wat aan te doen. Hierna bracht u [K.] en haar partner onder in de finca van uw partner haar grootvader, in het departement Tolima. Toen ze eind januari het gevraagde geld kwamen innen lieten ze uitschijnen dat ze wisten waar uw dochter was. Op dat moment besloot u [K.] en [J.] weg te sturen uit Colombia. [K.] en [J.] verlieten Colombia op 19 februari en dienden op 19 juni 2023, na een verblijf van vier maanden in Spanje, een verzoek om internationale bescherming in te België.

De daaropvolgende maanden betaalde u hen telkens 600 000 peso en u overwoog een klacht in te dienen maar besloot dit uiteindelijk, op aanraden van uw partner, niet te doen. Toen men het geld kwam ophalen in mei vertelde men u dat u vanaf juni meer zou moeten betalen. Op 7 juni kwam een persoon, die u nog nooit eerder gezien had, langs in uw zaak en deze toonde een video oproep waarin te zien was hoe uw vrouw uw dochter ging ophalen bij school en hierna werd u verteld dat u aan het einde van de maand 22 miljoen peso (4685,67 EUR) diende te betalen, althans indien u wilt dat uw vrouw en dochter normaal kunnen verder blijven leven. U betaalde de 22 miljoen peso en diende daarnaast sedertdien één miljoen peso (212,98 EUR) te betalen in plaats van de maandelijkse 600 000 peso. Halverwege september werd u ook eens onderschept en sterk geïntimideerd toen u onderweg was naar huis. In november 2023 liet men toen weten dat u in december 28 miljoen peso (5963,58 EUR) diende te betalen. Vanaf dat moment werd door u en [Y.] besloten om snel te vertrekken vandaar. U vergaarde 28 miljoen peso om hen nog een laatste keer te kunnen betalen voor jullie vertrek. Jullie appartement konden jullie verkopen en de salsamentaria lieten jullie achter alsof deze de volgende dag gewoon weer open zou gaan.

Op 11 januari 2024 verlieten u, uw partner en jullie dochter Colombia. Jullie reisden via Spanje naar België alwaar jullie op 17 januari een verzoek om internationale bescherming (VIB) indienden.

Op 30 januari 2024 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen inzake het verzoek van [K.] en [J.].

In geval van terugkeer vreest u dat de afpersers u, uw partner en/of uw dochters wat aan zullen doen.

Ter ondersteuning van uw verzoek werden volgende documenten voorgelegd: uw origineel Colombiaans paspoort, uw origineel Colombiaanse ID-kaart, uw origineel Colombiaans rijbewijs, uw originele

Colombiaanse militaire kaart, foto's van de kledingzaak & salsamentaria en een koopovereenkomst van de salsamentaria.

Op 2 september 2025 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest dat u, uw partner en uw dochters iets aangedaan zullen worden door FARC-dissidenten van het 10e front, zijnde personen die jullie afpersten in Colombia. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw stiefdochter [K.] en haar partner reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de vluchtelingenstatus ontvingen, dit omdat hun verklaringen met betrekking tot de door hen voorgehouden problemen niet konden overtuigen. De argumentatie opgenomen in de beslissing inzake hun verzoek is en blijft pertinent en het CGVS verwijst bijgevolg integraal naar deze beslissing (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Hoewel dergelijke vaststelling niet belet dat elk dossier op zijn eigen merites wordt beoordeeld wil het CGVS er wel op wijzen dat de weigeringsbeslissing van uw stiefdochter en haar partner – gezien de directe link met uw verzoek - reeds een ernstige smet werpt op de geloofwaardigheid van de door u geschetste situatie.

Daarenboven mag het ten stelligste verbazen dat uw verklaringen niet volledig in lijn liggen met de verklaringen van [K.] en [J.]. Immers liet u optekenen dat het [K.] was die in december tegen de FARCdissidenten was ingegaan (CGVS, p. 8, 11). Echter bleek uit de verklaringen van [K.] dat het [J.] was die weigerde om de FARC-dissidenten zomaar geld te geven, en er zelfs mee dreigde hen aan te geven, in december 2022 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Dat u dit tot tweemaal toe zo verklaarde doet de wenkbrauwen fronsen, temeer uw partner wel te verstaan gaf dat het de partner van haar dochter was die begon te discussiëren toen men het geld wou innen (CGVS [Y.], p. 8).

Voorts is het opvallend dat u verklaarde dat het besluit om [K.] en haar partner weg te sturen uit Colombia genomen werd nadat de FARC-dissidenten te verstaan gaven dat ze op de hoogte waren van waar [K.] verbleef nadat u haar weggestuurd had naar haar grootvader (CGVS, p. 8, 12-13). Echter blijkt op basis van [K.] haar verklaringen dat u reeds op 8 januari 2023 vliegtuigtickets gekocht had voor haar om Colombia te verlaten (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2 p. 9). Dat u vliegtuigtickets kocht, doch nog niet met zekerheid besloten had haar weg te sturen valt niet te rijmen met de door u geschetste situatie.

Daarenboven mag het vreemd heten dat u bereid was [K.] en haar partner zo snel weg te sturen uit Colombia maar uzelf nog maar liefst een jaar langer in Colombia bleef, dit terwijl u zagezegd dezelfde problemen kende als uw dochter en ermee bedreigd werd dat uw vrouw en jullie dochter ook wat aangedaan zou worden (CGVS, p. 7-10). In dergelijke situatie kan verwacht worden dat u zich sneller zou wenden tot de autoriteiten voor hulp of u uw vertrek eerder zou regelen. Dat u zich echter verder liet afpersen, en zelfs astronomische sommen betaalde, terwijl u zich diende te realiseren dat ze nooit zouden stoppen is merkwaardig. Dat u de hoop koesterde dat er een plots een eind aan uw problemen ging komen, doordat de bende afpersers bijvoorbeeld plots opgerold ging worden, is ijdele hoop (CGVS, p. 13). Het is immers weinig logisch dat u hoopte dat de bende afpersers opgerold zou worden terwijl u zelfs nooit naar de autoriteiten bent gestapt teneinde dit te bewerkstelligen (CGVS, p. 12).

Dat u trouwens nog 28 miljoen peso vergaarde en gaf aan de FARC-dissidenten eind december 2023 terwijl op dat moment reeds vaststond dat jullie zouden vertrekken is ongerijmd. Immers zou het logischer geweest zijn mocht u voor die betaling vertrokken zijn. Dat u niet eerder vertrok omdat u slechts vliegtickets had om op 10 januari 2024 te vertrekken is geen afdoend argument (CGVS, p. 10). Immers zijn er te allen tijde vluchten beschikbaar die vertrekken uit Colombia dus jullie konden zeker en vast eerder vertrekken. Dat jullie daarnaast niet eerder vertrokken omdat jullie er economisch niet volledig klaar voor waren en uw vrouw nog niet veel informatie had ingewonnen over transport doet tevens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 13). Immers dachten u en uw partner er al over na in juni 2023 om te vertrekken uit Colombia (CGVS, p. 13), alsook bevond [K.] zich op dat moment al in België alwaar ze internationale bescherming had aangevraagd. Bovendien kon u met de vergaarde 28 miljoen peso (5954,83 EUR) zeker en vast per direct vertrekken uit Colombia indien jullie dit wilden. Deze en voorgaande vaststellingen passen bijgevolg niet binnen een logisch geheel en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tevens dient u erop gewezen te worden dat uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen louter blote beweringen zijn. Zo heeft u immers geen enkel officieel document of stuk ter staving van hetgeen gebeurd is. Zo heeft u, hoewel u het op een gegeven moment overwogen hebt, nooit een klacht ingediend bij de bevoegde instanties, dit omdat [Y.] dit afraadde en u geen vertrouwen had in de politie (CGVS, p. 9, 12, 14; CGVS [Y.], p. 8). In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Jullie hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het spreekt voor zich dat u geen bescherming kunt krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt. U toont voorts niet in concreto aan waarom u stelt geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse bevoegde instanties. Immers bent u zich ervan bewust dat er soms wel bendes afpersers opgerold worden door de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p. 13).

Ook kan het volgende nog batig worden toegevoegd: volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. Dat jullie zonder dit in concreto en met valabele argumenten te ondersteunen, simpelweg verklaren geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse autoriteiten, biedt geen verschoning voor het feit dat jullie geen daadwerkelijke poging ondernomen hebben om bescherming te zoeken in eigen land. Door zonder meer te verwijzen naar een algemene situatie in Colombia brengen jullie geen elementen aan die deze appreciatie kunnen ombuigen. Jullie tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 4).

Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijven jullie in gebreke concreet aan te tonen dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. **Bovendien, en niet in het minst, doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in geval van een gegronde vrees voor uw leven, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.**

Dat u, desondanks u zelfs geen hulp zocht bij de autoriteiten, geen enkel bewijs kan voorleggen van de beweerde problemen, daar u enkel fysiek opgezocht werd mag ook enigszins verbazen (CGVS, p. 15). Immers blijkt uit de verklaringen van u en uw partner dat jullie een mooie omzet hadden met jullie salsamentaria. Immers hadden jullie gemiddeld genomen zo een 1 miljoen peso (212.67 EUR) winst per dag en dit liep stevig op in het weekend en op feestdagen (CGVS, p. 12; CGVS [Y.], p. 9). Dat in een zaak met dergelijke omzet, in een gebied waar veel criminaliteit is (CGVS, p. 12; CGVS [Y.], p. 7), geen veiligheidsmaatregelen geïmplementeerd werden, zoals bijvoorbeeld camerabewaking (CGVS, p. 12), is opmerkelijk. Mogelijks zou u door middel van camerabewaking de problemen voorkomen kunnen hebben of toch op zijn minst over bewijzen beschikt hebben waarmee u bescherming kon verzoeken bij de bevoegde instanties (CGVS, p. 12).

Voorts dient opgemerkt te worden dat u en uw partner aanvankelijk, bij de Dienst Vreemdelingenzaken, lieten uitschijnen dat jullie elke maand astronomische bedragen moesten betalen. Immers verklaarde u dat u in januari 2023 18 miljoen peso begon te betalen en het daarna maandelijks betaalde totdat het bedrag tot 22 miljoen peso verhoogd werd in juni 2023. De laatste keer dat u betaalde was op 27 december 2023 en toen betaalde u 22 miljoen peso (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat u nu dus laat uitschijnen dat deze astronomische bedragen slechts sporadisch eens betaald moesten worden mag verbazen (CGVS, p. 14), temeer u bij de DVZ zelfs op geen enkel ogenblik sprak over de maandelijks 600 000 peso die betaald diende te worden. Ook is het opvallend dat u nu plots stelt dat u aan het einde 28 miljoen peso moest betalen terwijl het maximale bedrag dat u liet optekenen bij de DVZ 'slechts' 22 miljoen peso bedroeg (CGVS, p. 10). [Y.] verklaarde eveneens dat er maximaal 22 miljoen betaald werd (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 5).

Hierbij moet tevens opgemerkt worden dat [K.] nooit sprak over het gegeven dat jullie 18 miljoen peso of meer moesten betalen aan de FARC-dissidenten. Dit kon ook niet want u zou haar er nooit over verteld hebben toen jullie nog in Colombia waren (CGVS, p. 12), hetgeen weinig steek houdt. Nochtans diende u zich te realiseren dat zij en haar partner hier asiel gevraagd hadden en daarvoor van alle gebeurtenissen op de hoogte dienden te zijn, teneinde hun verzoek te kunnen staven met geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen. Deze en voorgaande vaststelling doet veeleer vermoeden dat er post-factum uw gehoor bij de DVZ nog verklaringen werden gewijzigd teneinde uw relaas te laten overeenstemmen met dit van [K.] en haar partner.

Verder is uw verklaring dat het u aanvankelijk niet ernstig leek toen [K.] u inlichtte over het gegeven dat personen waren komen zeggen dat er maandelijks beschermingsgeld ging moeten worden betaald merkwaardig gelet op de context waarin u zich bevond (CGVS, p. 7). Immers was u zich wel bewust van het gegeven dat dergelijke praktijken plaatsvonden in uw regio, alsook dat hierbij zelfs over lijken gegaan werd (CGVS, p. 11, 12). De tegenovergestelde verklaring van [Y.] op dit punt, waarbij ze aangaf dat jullie, in tegenstelling tot [K.] en haar partner, geschrokken waren van dit nieuws is bijgevolg veel logischer (CGVS [Y.], p. 7). Echter mag het wel vreemd heten dat de verklaring van [Y.] op dit punt haaks staat op uw verklaring. Dit komt dan ook weinig doorleefd over, hetgeen jullie geloofwaardigheid weerom niet ten goede komt.

Verder zijn er nog verschillende verklaringen van u die de wenkbrauwen doet fronsen. Zo is het onder meer opmerkelijk dat u geen idee heeft wat met uw salsamentaria gebeurd is. Immers zou u uw zaak achtergelaten hebben alsof deze de volgende dag weer zou openen, teneinde geen achterdocht op te wekken (CGVS, p. 10; CGVS [Y.], p. 11). Niettemin kan verwacht worden dat u wel enige interesse aan de dag gelegd zou hebben om te weten te komen wat van uw zaak geworden is. U hoeft hier immers niemand voor in gevaar te brengen.

Alsook is het enigszins opvallend dat u stelt dat uw familie niet op de hoogte is van de problemen die tot jullie vertrek uit Colombia geleid hebben. Zo zou u uw moeder verteld hebben dat jullie hier zijn om jullie leven te veranderen en jullie geluk na te jagen (CGVS, p. 7). Nochtans mag verwacht worden dat u uw familieleden wel ingelicht zou hebben over de problemen indien waarheidsgetrouw. Immers is het niet ondenkbaar dat de FARCdissidenten uw familieleden zouden benaderen teneinde jullie op te sporen. Door uw familie in te lichten zouden zij op hun hoede kunnen zijn voor verdachte zaken, in casu quod non. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asiemotieven.

Tot slot is uw verklaring dat de FARC-dissidenten keer op keer het gevraagde bedrag bleven verhogen en u meer en meer onder druk zetten, terwijl u een keurige betaler was en nooit een poging ondernam om hen te ondermijnen, opvallend (CGVS, p. 7-11). Immers liepen ze door dergelijk gedrag te stellen telkenmale het risico dat u plots niet meer zou betalen en zij met lege handen zouden achterblijven, of zelfs opgespoord zouden worden door de autoriteiten. Dat dergelijke groepering danig irrationeel te werk zou gaan terwijl ze het goed voor elkaar hadden is weinig aannemelijk

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielaanvraag.

De door u voorgelegde documenten zijn niet bij machte de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn uw paspoort, Colombiaanse ID-kaart, Colombiaans rijbewijs en uw Colombiaanse militaire kaart indicaties van uw identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt. De foto's die u voorlegt ter staving van de handelszaken die u bezit hebben weinig bewijswaarde en tonen op geen enkele wijze dat jullie hierdoor problemen gekend zouden hebben. De koopovereenkomst van de salsamentaria wijst erop dat u

deze zaak gekocht had, hetgeen hier niet ter discussie staat, maar wijst evenmin op het bestaan van de door u voorgehouden problemen.

Met de door uw advocaat overgemaakte opmerkingen, d.d. 2 september 2025, werd rekening gehouden bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Volledigheidshalve betwist het CGVS verder niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p. 12). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op hftps://coi.euaa.euroopa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van [B.I.Y.A.], verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [B.I.Y.A.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op [...] 1983. U bent geboren in Bogota, de hoofdstad van Colombia, en woonde daar tot u op vierentwintigjarige leeftijd verhuisde naar Soacha, een voorstad van Bogota, waar u sindsdien altijd gewoond heeft. U heeft altijd gewerkt als naaister. U en uw partner kochten in 2019 een kledingzaak en in 2022 een salsamenteria (zaak waar onder meer vleeswaren en kaasproducten verkocht worden). Sedert 2005 bent u samen met [C.R.Y.D.] (CG: [...])

en samen hebben jullie één dochter genaamd [C.B.A.M.] (°[...]). Daarnaast heeft u nog een dochter, [C.B.K.N.] (CG: [...]), uit een vorige relatie. [K.] en haar partner [U.V.J.] (CG: [...]) bevinden zich eveneens in België.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner [C.R.Y.D.] (CG: [...]):

U, [C.R.Y.D.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 2 maart 1985. U bent geboren in Bogota, de hoofdstad van Colombia, waar u ongeveer gewoond hebt tot 2012. Daarna verhuisde u naar Soacha, een voorstad van Bogota, waar u sindsdien altijd gewoond heeft. U heeft een diploma in de logistiek en werkte voor een frisdrankverdelers. U en uw partner kochten in 2019 een kledingzaak en in 2022 een salsamentaria (zaak waar onder meer vleeswaren en kaasproducten verkocht worden). Sedert 2005 bent u samen met [B.I.Y.A.] (CG: [...]) en samen hebben jullie één dochter genaamd [C.B.A.M.] (°[...]). Uit een vorige relatie heeft [Y.] een dochter, [C.B.K.N.] (CG: 23/22671). [K.] en haar partner [U.V.J.] (CG: [...]) bevinden zich eveneens België.

In november 2022 kwamen personen naar uw salsamentaria die zich voorstelden als leden van het 10e front van de FARC-dissidenten. Op dat ogenblik stonden uw stiefdochter [K.] en haar partner [J.] in de zaak en zij werden verteld dat er 300 000 peso (63,90 EUR) betaald diende te worden, voor bescherming en steun. Toen u dit hoorde leek het u niet ernstig maar u gaf toch opdracht aan [K.] en haar partner om de gevraagde som geld te betalen indien ze terug langskwamen. Drie dagen daarna kwamen ze het gevraagde geld innen en, hoewel uw dochter dit onrechtvaardig vond, werd dit betaald. Eén maand later kwamen deze personen opnieuw langs om 300 000 peso te innen. Ditmaal weigerde uw dochter te betalen en toen werden zij en [J.] hardhandig toegetakeld. Sindsdien nam u de situatie ernstig en u besloot zelf in uw zaak te staan en uw dochter thuis te houden.

Op 6 januari 2023 kwamen drie personen, na sluitingstijd, uw zaak binnen. Ze wisten dat u de vader van [K.] was en waar u woonde. U werd verteld dat wat gebeurd was de schuld van [K.] en [J.] was. Ze zeiden voorts dat u omwille van deze problemen 18 miljoen peso (3833,73 EUR) moest betalen tegen het einde van de maand en daarnaast elke maand 600 000 peso (127,79 EUR) diende te betalen. Tevens dreigden deze personen ermee uw dochters wat aan te doen. Hierna bracht u [K.] en haar partner onder in de finca van uw partner haar grootvader, in het departement Tolima. Toen ze eind januari het gevraagde geld kwamen innen lieten ze uitschijnen dat ze wisten waar uw dochter was. Op dat moment besloot u [K.] en [J.] weg te sturen uit Colombia. [K.] en [J.] verlieten Colombia op 19 februari en dienden op 19 juni 2023, na een verblijf van vier maanden in Spanje, een verzoek om internationale bescherming in te België.

De daaropvolgende maanden betaalde u hen telkens 600 000 peso en u overwoog een klacht in te dienen maar besloot dit uiteindelijk, op aanraden van uw partner, niet te doen. Toen men het geld kwam ophalen in mei vertelde men u dat u vanaf juni meer zou moeten betalen. Op 7 juni kwam een persoon, die u nog nooit eerder gezien had, langs in uw zaak en deze toonde een video oproep waarin te zien was hoe uw vrouw uw dochter ging ophalen bij school en hierna werd u verteld dat u aan het einde van de maand 22 miljoen peso (4685,67 EUR) diende te betalen, althans indien u wilt dat uw vrouw en dochter normaal kunnen verder blijven leven. U betaalde de 22 miljoen peso en diende daarnaast sedertdien één miljoen peso (212,98 EUR) te betalen in plaats van de maandelijks 600 000 peso. Halverwege september werd u ook eens onderschept en sterk geïntimideerd toen u onderweg was naar huis. In november 2023 liet men toen weten dat u in december 28 miljoen peso (5963,58 EUR) diende te betalen. Vanaf dat moment werd door u en [Y.] besloten om snel te vertrekken vandaar. U vergaarde 28 miljoen peso om hen nog een laatste keer te kunnen betalen voor jullie vertrek. Jullie appartement konden jullie verkopen en de salsamentaria lieten jullie achter alsof deze de volgende dag gewoon weer open zou gaan.

Op 11 januari 2024 verlieten u, uw partner en jullie dochter Colombia. Jullie reisden via Spanje naar België alwaar jullie op 17 januari een verzoek om internationale bescherming (VIB) indienden.

Op 30 januari 2024 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen inzake het verzoek van [K.] en [J.]

In geval van terugkeer vreest u dat de afpersers u, uw partner en/of uw dochters wat aan zullen doen.

Ter ondersteuning van uw verzoek werden volgende documenten voorgelegd: uw origineel Colombiaans paspoort, uw origineel Colombiaanse ID-kaart, uw origineel Colombiaans rijbewijs, uw originele Colombiaanse militaire kaart, foto's van de kledingzaak & salsamentaria en een koopovereenkomst van de salsamentaria.

Op 2 september 2025 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner [C.R.Y.D.] (CG: [...]) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers gebaseerd op de asielmotieven van uw partner, en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend (CGVS, p. 7). Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest dat u, uw partner en uw dochters iets aangedaan zullen worden door FARC-dissidenten van het 10e front, zijnde personen die jullie afpersten in Colombia. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanspraak gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw stiefdochter [K.] en haar partner reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de vluchtelingenstatus ontvingen, dit omdat hun verklaringen met betrekking tot de door hen voorgehouden problemen niet konden overtuigen. De argumentatie opgenomen in de beslissing inzake hun verzoek is en blijft pertinent en het CGVS verwijst bijgevolg integraal naar deze beslissing (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Hoewel dergelijke vaststelling niet belet dat elk dossier op zijn eigen merites wordt beoordeeld wil het CGVS er wel op wijzen dat de weigeringsbeslissing van uw stiefdochter en haar partner – gezien de directe link met uw verzoek – reeds een ernstige smet werpt op de geloofwaardigheid van de door u geschetste situatie.

Daarenboven mag het ten stelligste verbazen dat uw verklaringen niet volledig in lijn liggen met de verklaringen van [K.] en [J.]. Immers liet u optekenen dat het [K.] was die in december tegen de FARCdissidenten was ingegaan (CGVS, p. 8, 11). Echter bleek uit de verklaringen van [K.] dat het [J.] was die weigerde om de FARC-dissidenten zomaar geld te geven, en er zelfs mee dreigde hen aan te geven, in december 2022 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Dat u dit tot tweemaal toe zo verklaarde doet de wenkbrauwen fronsen, temeer uw partner wel te verstaan gaf dat het de partner van haar dochter was die begon te discussiëren toen men het geld wou innen (CGVS [Y.], p. 8).

Voorts is het opvallend dat u verklaarde dat het besluit om [K.] en haar partner weg te sturen uit Colombia genomen werd nadat de FARC-dissidenten te verstaan gaven dat ze op de hoogte waren van waar [K.] verbleef nadat u haar weggestuurd had naar haar grootvader (CGVS, p. 8, 12-13). Echter blijkt op basis van [K.] haar verklaringen dat u reeds op 8 januari 2023 vliegtuigtickets gekocht had voor haar om Colombia te verlaten (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2 p. 9). Dat u vliegtuigtickets kocht, doch nog niet met zekerheid besloten had haar weg te sturen valt niet te rijmen met de door u geschetste situatie.

Daarenboven mag het vreemd heten dat u bereid was [K.] en haar partner zo snel weg te sturen uit Colombia maar uzelf nog maar liefst een jaar langer in Colombia bleef, dit terwijl u zogezegd dezelfde problemen kende als uw dochter en ermee gedreigd werd dat uw vrouw en jullie dochter ook wat aangedaan zou worden (CGVS, p. 7-10). In dergelijke situatie kan verwacht worden dat u zich sneller zou wenden tot de autoriteiten voor hulp of u uw vertrek eerder zou regelen. Dat u zich echter verder liet afpersen, en zelfs astronomische sommen betaalde, terwijl u zich diende te realiseren dat ze nooit zouden stoppen is merkwaardig. Dat u de hoop koesterde dat er een plots een eind aan uw problemen ging komen, doordat de bende afpersers bijvoorbeeld plots opgerold ging worden, is ijdele hoop (CGVS, p. 13). Het is immers weinig logisch dat u

hoopte dat de bende afpersers opgerold zou worden terwijl u zelfs nooit naar de autoriteiten bent gestapt teneinde dit te bewerkstelligen (CGVS, p. 12).

Dat u trouwens nog 28 miljoen peso vergaarde en gaf aan de FARC-dissidenten eind december 2023 terwijl op dat moment reeds vaststond dat jullie zouden vertrekken is ongerijmd. Immers zou het logischer geweest zijn mocht u voor die betaling vertrokken zijn. Dat u niet eerder vertrok omdat u slechts vliegtickets had om op 10 januari 2024 te vertrekken is geen afdoend argument (CGVS, p. 10). Immers zijn er te allen tijde vluchten beschikbaar die vertrekken uit Colombia dus jullie konden zeker en vast eerder vertrekken. Dat jullie daarnaast niet eerder vertrokken omdat jullie er economisch niet volledig klaar voor waren en uw vrouw nog niet veel informatie had ingewonnen over transport doet tevens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 13). Immers dachten u en uw partner er al over na in juni 2023 om te vertrekken uit Colombia (CGVS, p. 13), alsook bevond [K.] zich op dat moment al in België alwaar ze internationale bescherming had aangevraagd. Bovendien kon u met de vergaarde 28 miljoen peso (5954,83 EUR) zeker en vast per direct vertrekken uit Colombia indien jullie dit wilden. Deze en voorgaande vaststellingen passen bijgevolg niet binnen een logisch geheel en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tevens dient u erop gewezen te worden dat uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen louter blote beweringen zijn. Zo heeft u immers geen enkel officieel document of stuk ter staving van hetgeen gebeurd is. Zo heeft u, hoewel u het op een gegeven moment overwogen hebt, nooit een klacht ingediend bij de bevoegde instanties, dit omdat [Y.] dit afraadde en u geen vertrouwen had in de politie (CGVS, p. 9, 12, 14; CGVS [Y.], p. 8). In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Jullie hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het spreekt voor zich dat u geen bescherming kunt krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt. U toont voorts niet in concreto aan waarom u stelt geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse bevoegde instanties. Immers bent u zich ervan bewust dat er soms wel bendes afpersers opgerold worden door de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p. 13).

Ook kan het volgende nog batig worden toegevoegd: volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. Dat jullie zonder dit in concreto en met valabele argumenten te ondersteunen, simpelweg verklaren geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse autoriteiten, biedt geen verschoning voor het feit dat jullie geen daadwerkelijke poging ondernomen hebben om bescherming te zoeken in eigen land. Door zonder meer te verwijzen naar een algemene situatie in Colombia brengen jullie geen elementen aan die deze appreciatie kunnen ombuigen. Jullie tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 4).

Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijven jullie in gebreke concreet aan te tonen dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. **Bovendien, en niet in het minst, doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in geval van een gegronde vrees voor uw leven, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.**

Dat u, desondanks u zelfs geen hulp zocht bij de autoriteiten, geen enkel bewijs kan voorleggen van de beweerde problemen, daar u enkel fysiek opgezocht werd mag ook enigszins verbazen (CGVS, p. 15). Immers blijkt uit de verklaringen van u en uw partner dat jullie een mooie omzet hadden met jullie salsamentaria. Immers hadden jullie gemiddeld genomen zo een 1 miljoen peso (212.67 EUR) winst per dag en dit liep stevig op in het weekend en op feestdagen (CGVS, p. 12; CGVS [Y.], p. 9). Dat in een zaak met dergelijke omzet, in een gebied waar veel criminaliteit is (CGVS, p. 12; CGVS [Y.], p. 7), geen veiligheidsmaatregelen geïmplementeerd werden, zoals bijvoorbeeld camerabewaking (CGVS, p. 12), is opmerkelijk. Mogelijks zou u door middel van camerabewaking de problemen voorkomen kunnen hebben of

toch op zijn minst over bewijzen beschikt hebben waarmee u bescherming kon verzoeken bij de bevoegde instanties (CGVS, p. 12).

Voorts dient opgemerkt te worden dat u en uw partner aanvankelijk, bij de Dienst Vreemdelingenzaken, lieten uitschijnen dat jullie elke maand astronomische bedragen moesten betalen. Immers verklaarde u dat u in januari 2023 18 miljoen peso begon te betalen en het daarna maandelijks betaalde totdat het bedrag tot 22 miljoen peso verhoogd werd in juni 2023. De laatste keer dat u betaalde was op 27 december 2023 en toen betaalde u 22 miljoen peso (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat u nu dus laat uitschijnen dat deze astronomische bedragen slechts sporadisch eens betaald moesten worden mag verbazen (CGVS, p. 14), temeer u bij de DVZ zelfs op geen enkel ogenblik sprak over de maandelijkse 600 000 peso die betaald diende te worden. Ook is het opvallend dat u nu plots stelt dat u aan het einde 28 miljoen peso moest betalen terwijl het maximale bedrag dat u liet optekenen bij de DVZ ‘slechts’ 22 miljoen peso bedroeg (CGVS, p. 10). [Y.] verklaarde eveneens dat er maximaal 22 miljoen betaald werd (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 5).

Hierbij moet tevens opgemerkt worden dat [K.] nooit sprak over het gegeven dat jullie 18 miljoen peso of meer moesten betalen aan de FARC-dissidenten. Dit kon ook niet want u zou haar er nooit over verteld hebben toen jullie nog in Colombia waren (CGVS, p. 12), hetgeen weinig steek houdt. Nochtans diende u zich te realiseren dat zij en haar partner hier asiel gevraagd hadden en daarvoor van alle gebeurtenissen op de hoogte dienden te zijn, teneinde hun verzoek te kunnen staven met geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen. Deze en voorgaande vaststelling doet veeleer vermoeden dat er post-factum uw gehoor bij de DVZ nog verklaringen werden gewijzigd teneinde uw relaas te laten overeenstemmen met dit van [K.] en haar partner.

Verder is uw verklaring dat het u aanvankelijk niet ernstig leek toen [K.] u inlichtte over het gegeven dat personen waren komen zeggen dat er maandelijks beschermingsgeld ging moeten worden betaald merkwaardig gelet op de context waarin u zich bevond (CGVS, p. 7). Immers was u zich wel bewust van het gegeven dat dergelijke praktijken plaatsvonden in uw regio, alsook dat hierbij zelfs over lijken gegaan werd (CGVS, p. 11, 12). De tegenovergestelde verklaring van [Y.] op dit punt, waarbij ze aangaf dat jullie, in tegenstelling tot [K.] en haar partner, geschrokken waren van dit nieuws is bijgevolg veel logischer (CGVS [Y.], p. 7). Echter mag het wel vreemd heten dat de verklaring van [Y.] op dit punt haaks staat op uw verklaring. Dit komt dan ook weinig doorleefd over, hetgeen jullie geloofwaardigheid weerom niet ten goede komt.

Verder zijn er nog verschillende verklaringen van u die de wenkbrauwen doet fronsen. Zo is het onder meer opmerkelijk dat u geen idee heeft wat met uw salsamentaria gebeurd is. Immers zou u uw zaak achtergelaten hebben alsof deze de volgende dag weer zou openen, teneinde geen achterdocht op te wekken (CGVS, p. 10; CGVS [Y.], p. 11). Niettemin kan verwacht worden dat u wel enige interesse aan de dag gelegd zou hebben om te weten te komen wat van uw zaak geworden is. U hoeft hier immers niemand voor in gevaar te brengen.

Alsook is het enigszins opvallend dat u stelt dat uw familie niet op de hoogte is van de problemen die tot jullie vertrek uit Colombia geleid hebben. Zo zou u uw moeder verteld hebben dat jullie hier zijn om jullie leven te veranderen en jullie geluk na te jagen (CGVS, p. 7). Nochtans mag verwacht worden dat u uw familieleden wel ingelicht zou hebben over de problemen indien waarheidsgetrouw. Immers is het niet ondenkbaar dat de FARCdissidenten uw familieleden zouden benaderen teneinde jullie op te sporen. Door uw familie in te lichten zouden zij op hun hoede kunnen zijn voor verdachte zaken, in casu quod non. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asiemotieven.

Tot slot is uw verklaring dat de FARC-dissidenten keer op keer het gevraagde bedrag bleven verhogen en u meer en meer onder druk zetten, terwijl u een keurige betaler was en nooit een poging ondernam om hen te ondermijnen, opvallend (CGVS, p. 7-11). Immers liepen ze door dergelijk gedrag te stellen telkenmale het risico dat u plots niet meer zou betalen en zij met lege handen zouden achterblijven, of zelfs opgespoord zouden worden door de autoriteiten. Dat dergelijke groepering danig irrationeel te werk zou gaan terwijl ze het goed voor elkaar hadden is weinig aannemelijk

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielaansluiting.

De door u voorgelegde documenten zijn niet bij machte de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn uw paspoort, Colombiaanse ID-kaart, Colombiaans rijbewijs en uw Colombiaanse militaire

kaart indicaties van uw identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt. De foto's die u voorlegt ter staving van de handelszaken die u bezit hebben weinig bewijswaarde en tonen op geen enkele wijze dat jullie hierdoor problemen gekend zouden hebben. De koopovereenkomst van de salsamentaria wijst erop dat u deze zaak gekocht had, hetgeen hier niet ter discussie staat, maar wijst evenmin op het bestaan van de door u voorgehouden problemen.

Met de door uw advocaat overgemaakte opmerkingen, d.d. 2 september 2025, werd rekening gehouden bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Volledigheidshalve betwist het CGVS verder niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p. 12). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.euroopa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend

zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

*Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.*

*Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden

geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf." Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar hun land van herkomst vanwege het feit dat ze door FARC dissidenten van het 10de Front werden bedreigd. Deze bedreigingen vonden plaats in de huidige context van een langdurig gewapend conflict tussen de regering en de verschillende anti-regeringsgroepen. Verzoekers schetsen in het verzoekschrift eerst nogmaals de situatie en stellen dat hun verklaringen coherent en plausibel zijn, gezien de huidige context van Colombia. Ter ondersteuning hiervan verwijzen zij naar verschillende rapporten. Er is volgens hen *in casu* vastgesteld dat zij geen bescherming kunnen krijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die zij hebben meegemaakt en die zij vrezen in geval van terugkeer. Uit rapporten blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten de burgers onvoldoende beschermen tegen gewapende groeperingen. De verzoekers moeten minstens het voordeel van de twijfel krijgen. Voor al deze redenen vragen verzoekers om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen. Indien de raad zou oordelen dat de vluchtelingenstatus hen niet toegekend kan worden, vragen zij om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers doen eerst een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de artikelen 2 en 3 van het EVRM en verwijzen vervolgens naar rapporten omtrent de veiligheidssituatie in Colombia. Als gevolg van de onveilige situatie in Colombia, zijn afpersing, moorden en kidnappings gewoonlijk geworden. Verzoekers zullen dan ook geen bescherming van de autoriteiten tegen hun vervolgers kunnen genieten als zij naar Colombia terugkeren. Niet alleen bieden de overheden geen effectieve bescherming, ze maken zich ook zelf schuldig aan ernstige schendingen van mensenrechten. Verzoekers verwijzen naar verschillende rapporten en concluderen dat als men de veiligheidssituatie in Colombia analyseert, het duidelijk is dat er ernstige veiligheidsproblemen zijn en dat de verzoekers die terugkeren naar Colombia louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreigingen zouden lopen. De aard van het geweld betekent immers dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld. Deze elementen zorgen ervoor dat de verzoekers een reëel risico tot ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) en, in mindere mate, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekers menen dat de grieven van het CGVS om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. De verzoekers zijn van mening dat de dossierbehandelaar geen grondig onderzoek van de feiten heeft verricht. In de bestreden beslissing heeft het CGVS de realiteit van de angsten van verzoekers in twijfel getrokken en deze ongegrond geacht. Het CGVS wijst op inconsistenties. Deze zijn echter volgens verzoekers niet voldoende om de realiteit van hun probleem in twijfel te trekken. Het CGVS betwist niet dat verzoekers werden bedreigd door leden van FARC. Het feit dat de verzoeksters geen klacht hebben ingediend tegen deze gewapende groeperingen, betekent geenszins dat wat zij vrezen ongegrond is. Integendeel, zodra zij voelden dat de situatie onhoudbaar werd, besloten zij Colombia te ontvluchten. Gezien het feit dat de Colombiaanse autoriteiten hun burgers niet beschermen tegen gewapende groeperingen is dit niet onlogisch. In tegenstelling tot wat het CGVS besluit, zijn de verklaringen van de verzoekers volkomen plausibel, rekening houdend met de situatie in Colombia. Het CGVS trekt de realiteit van hun problemen ook niet in twijfel, deze worden enkel geminimaliseerd. Verzoekers volharden dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben, of een reëel risico lopen op ernstige schade. Zij wijzen ook op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekers in het verleden al bedreigd zijn schept een onweerlegbaar vermoeden dat zij opnieuw het

slachtoffer zullen worden van vervolging. De verzoekers betreuren dat het subjectieve element van vrees in de bestreden beslissing niet in aanmerking wordt genomen en beoordeeld. In het licht van alle verschillende factoren is de vrees van verzoekers dus volkomen gerechtvaardigd en gegrond.

Ten slotte gaan verzoekers nog in op de door hen neergelegde documenten. Deze tonen namelijk een aantal elementen aan die verband houden met de context waarin zij werden bedreigd en moeten beschouwd worden als een begin van bewijs van de problemen die zij hebben ondergaan. De inhoud van deze documenten is bovendien in overeenstemming met de verklaringen van de verzoekers.

De verzoekers concluderen dat er voldoende objectieve elementen bestaan die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekers ondersteunen opdat hun asielrelazen als geloofwaardig beschouwd kunnen worden. De elementen die worden ingeroepen door het CGVS zijn onvoldoende en allesbehalve draagkrachtig.

3.3. Verzoekers vragen in hoofde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissingen te hervormen en hen de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.4. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen toe aan het verzoekschrift.

4. De aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal maakt per Jbox een aanvullende nota over op 21 april 2026 waarbij zij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen voorlegt:

- EUAA, "*Colombia Country Focus*", december 2025;
- UNHCR, "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*", augustus 2023;
- Cedoca, "*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*", 10 april 2025.

4.2. De verzoekers leggen ter terechtzitting van 30 april 2026 een aanvullende nota neer waarbij zij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen voorleggen:

- The Washington Office on Latin America (WOLA), "*Colombia: Urgent Updates*", januari 2026;
- Europese Commissie, "*European Civil Protection and Humanitarian Aid operations*".

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien *"a) aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

6.2. Verzoekers verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en verzoeker legt bij de indiening van zijn beschermingsverzoek zijn Colombiaanse identiteitskaart, paspoort, rijbewijs en militaire kaart voor. Verzoekster brengt haar Colombiaans paspoort bij. Hun identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden niet betwist. Het staat evenmin ter discussie dat zij afkomstig zijn uit Bogota en dat zij voor hun vertrek uit Colombia in Soacha, een voorstad van Bogota, woonden.

6.3. De beschermingsverzoeken van verzoekers zijn gebaseerd op hun vrees voor vervolging door FARC-dissidenten van het 10E Front in Colombia. Verzoekers verklaren dat zij eigenaars zijn van een zaak die mee uitgebaat werd door de dochter van verzoekster en diens partner. In november 2022, op een moment dat de dochter van verzoekster en haar partner de winkel openhielden, kwam er personen naar de

winkel die zich voorstelden als leden van het 10e front van de FARC-dissidenten. Zij vroegen hen geld te betalen voor bescherming en steun. Verzoeker besloot dit te betalen. Zij kwamen echter terug en de dochter van verzoekster weigerde te betalen waardoor zij en haar partner geslagen en toegenakeld werden. Hierna kwamen de FARC-dissidenten nogmaals langs en eisten dat verzoeker hen maandelijks een bedrag betaalde en daar bovenop een bedrag wegens de problemen met de dochter van verzoekster. Ze dreigden de dochters van verzoeker iets aan te doen. Verzoekers brachten de dochter van verzoekster en diens partner onder in de finca van verzoeksters grootvader, maar de FARC-dissidenten lieten hen weten dat zij wisten waar de dochter van verzoekster zich bevond waarop zij besloten haar en haar partner weg te sturen uit Colombia. Vervolgens betaalde verzoeker maandenlang het gevraagde bedrag en overwoog klacht in te dienen maar verzoekster raadde hem dit af. Na een tijd vroegen de FARC-dissidenten echter een groter maandelijks bedrag en persten verzoeker af door hem een video te tonen van verzoekster die hun minderjarige dochter ging ophalen van school en te stellen dat hij dit bedrag moest betalen als hij wilde dat zijn vrouw en dochter normaal zouden kunnen verder blijven leven. Verzoeker ging hiermee akkoord. Hij werd hierna nog geïntimideerd onderweg naar huis. Toen ze verzoeker lieten weten dat hij nog meer moest betalen besloten hij en verzoekster om te vertrekken. Hij betaalde de FARC-dissidenten nog een laatste keer en zij vertrokken via Spanje naar België.

Verzoekers leggen, naast hun identiteits- en reisdocumenten ter ondersteuning van hun verzoeken om internationale bescherming foto's neer van de handelszaken die zij bezitten alsook de koopovereenkomst van de salsamenteria.

6.3.1. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat afpersing door gewapende criminele organisaties voorkomt en in de periode 2023-2024 is toegenomen. Deze toename van het aantal afpersingen heeft maken met de groei en fragmentatie van de verschillende gewapende groeperingen en het feit dat niet elk lid toegang heeft tot dezelfde economische opportuniteiten, waardoor de lager geplaatste leden zich meer wenden tot afpersing. In rurale gebieden waar de overheid afwezig is gaat afpersing gepaard met sociale controle. Ook in stedelijke gebieden komt afpersing voor. Het wordt vaak gepresenteerd als een veiligheidsdienst om te voorkomen dat het slachtoffer zou worden beroofd of vermoord of als bescherming tegen een andere gewapende groepering. Wanneer iemand een bedrijf opent, zal een criminele groep hen vragen om te betalen om hun veiligheid te garanderen, anders dreigen ze hen aan te vallen. Iedereen met een commerciële activiteit dreigt hiervan slachtoffer te worden, gaande van informele verkopers tot grote bedrijven. Er is een aanzienlijke stijging van het aantal afpersingen in stedelijke gebieden maar volgens een onderzoek van PARES kan deze toename ook deels het gevolg kan zijn van een toename van het aantal meldingen, wat een reactie zou kunnen zijn op de vele campagnes van de autoriteiten om meldingen te stimuleren volgens de onderzoekers. Afpersing gebeurt ook vaak telefonisch vanuit de gevangenis waarbij de afperser zich baseert op informatie verzameld door bronnen buiten de gevangenis of via sociale media. Het bedrag dat wordt geëist wordt bepaald in verhouding van de economische activiteit van het slachtoffer (Cedoca, "COI Focus. Colombia. Veiligheidssituatie", 10 april 2025, p. 45-47).

Na grondige lezing van de verklaringen van verzoekers en de door hen neergelegde documenten in het licht van de beschikbare landeninformatie over afpersingspraktijken in Colombia dient te worden vastgesteld dat zij *in casu* de door hen aangehaalde problemen met de Farc-dissidenten van het 10e Front niet aannemelijk maken gelet op de door hen geschetste context en de algemene landeninformatie. Zo stelt de Raad vooreerst vast, deels in navolging van de bestreden beslissingen, dat de handelswijze van verzoekers zoals die wordt uiteengezet doorheen hun verklaringen in het licht van de algemene landeninformatie niet geloofwaardig is.

Zowel uit de algemene landeninformatie als uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat afpersingen onder handelaren door criminele groepen veelvoorkomend zijn en dat deze ook voorkomen in de regio waar verzoekers een zaak hadden. Verzoeker verklaarde dat hij persoonlijk niemand kende die dit meemaakte, waarschijnlijk ook omdat daarover niet gepraat wordt, maar dat de eigenares van een gelijkaardige winkel in de buurt wel gedood werd. Hierover werd gezegd dat het om afpersing ging (NPO verzoeker, p. 12). Verzoekster verklaarde ook dat zij persoonlijk niemand kende, maar dat ze wel over afpersingen hoorde in het nieuws (NPO verzoekster, p. 10). Uit de algemene informatie blijkt, zoals reeds aangehaald, dat iedereen met een commerciële activiteit hiervan slachtoffer dreigt te worden. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker verklaart dat hij dacht dat zij met hun winkel niet op de radar van groeperingen zouden komen die zich schuldig maken aan afpersing (NPO verzoeker, p. 11). Het is gelet op deze specifieke context bovendien nog minder aannemelijk dat verzoeker, toen zijn stiefdochter voor de eerste maal aangesproken werd om geld te betalen, dit niet ernstig genomen zou hebben en er niet echt in geloofde (NPO verzoeker, p. 7 en 11) en dat de stiefdochter zelf er ook niet veel belang aan hechtte toen zij de eerste keer langskwamen bij haar in de winkel (NPO verzoekster, p. 7). Verzoekers halen ook zelf in hun verzoekschrift nieuwsartikels aan waaruit blijkt dat FARC-leden regelmatig handelaars vermoorden die bezwaar maken tegen de betaling van een *quotum*. Verzoekster verklaart dat zij wel meteen geschrokken was omdat zij beseftte dat, hoewel verzoeker en haar dochter dachten dat het bij hen niet zou gebeuren, het wel mogelijk is dat dit gebeurt aangezien er

overal criminele activiteiten zijn (NPO verzoekster, p. 7). Verzoeker verklaart evenwel dat hij pas toen zijn stiefdochter in elkaar geslagen werd, het serieus begon te nemen (NPO verzoeker, p. 8). In het licht van de beschikbare landeninformatie en verzoekers eigen verklaringen waaruit blijkt dat zij wisten dat afpersing ook in hun regio veel voorkwam, is het niet geloofwaardig dat verzoeker en zijn stiefdochter de bedreigingen niet vanaf het begin serieus genomen hebben.

Verzoekers slagen er verder ook niet in om te verklaren waarom zij niet in veiligheidsmaatregelen voorzien hebben. Dat verzoekers in een zaak met dergelijke omzet, in een gebied waar veel criminaliteit is, niet voorzien hebben in veiligheidsmaatregelen zoals bijvoorbeeld camerabewaking, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissingen, is niet aannemelijk. Dit is des te meer het geval nu verzoekster verklaarde al over de afpersingen gehoord had en verzoeker zelf verwees naar de moord op een vrouw in de buurt die een gelijkaardige winkel had zoals hierboven reeds aangehaald. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat het onmogelijk was om zonder bewijs aangifte te doen bij de Colombiaanse politie (NPO verzoeker, p. 12), terwijl camerabeelden in elk geval potentieel een begin van bewijs zou kunnen zijn.

Het is daarnaast ook niet aannemelijk dat zij geen veiligheidsmaatregelen hebben genomen ten opzichte van hun gezamenlijke minderjarige dochter, indien hun beweerde belagers hen en hun dochter daadwerkelijk zouden hebben bedreigd in geval verzoeker zou weigeren te betalen zoals zij beweren. Verzoekster verklaarde immers dat hun dochter gewoon naar school bleef gaan, ondanks dat de FARC dissidenten videobeelden gehad zouden hebben waarop zij te zien is wanneer zij hun dochter van school ophaalde (NPO verzoekster, p. 9). Aangezien zowel uit de algemene informatie als uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat afpersing in Colombia wijdverspreid is en het ook voorkomt dat mensen dood teruggevonden worden, is het niet geloofwaardig dat verzoekers enkel veiligheidsmaatregelen genomen hadden voor hun volwassen (stief)dochter door haar onder te brengen in een finca, maar dat zij hun minderjarige gezamenlijke dochter gewoon verder naar school lieten gaan ondanks het gegeven dat de FARC-dissidenten zouden geweten hebben waar hun dochter naar school ging.

Het is verder ook niet aannemelijk dat verzoekers vandaag niet op de hoogte zouden zijn van wat er salsamenteria geworden is na hun vertrek uit Colombia. Verzoeker verklaarde dat hij de salsamenteria achtergelaten heeft alsof deze de volgende dag weer zou openen, teneinde geen achterdocht op te wekken (NPO verzoeker, p. 10). Het is echter niet geloofwaardig dat verzoeker geen enkele interesse toont in wat er van deze zaak geworden is. Dit was namelijk hun eigendom en grootste broodwinning. Bovendien waren zij daar niet enkel in het bezit van de salsamenteria, maar ook van een kledingwinkel en een appartement. Hierover verklaart verzoeker niet te weten of hij nog in het bezit is van de handelszaken en het appartement. Echter kan hij hierover wel vertellen dat de kledingwinkel die zich in het centrum van Bogota bevindt, op heden nog uitgebaat wordt door een vertrouwenspersoon en deze zou bepaalde delen afgekocht hebben, maar nog niet alles zou betaald zijn (NPO verzoeker, p. 6 en NPO verzoekster, p. 5). Hun appartement zouden zij willen verkopen, maar dat is nog niet gelukt omdat zij zich nu in België bevinden. Het is echter niet geloofwaardig dat verzoekers wel op de hoogte zijn van hun andere eigendommen, maar niet van de salsamenteria. Er kan niet blijken dat zij iemand in gevaar zouden kunnen brengen door te trachten te achterhalen wat er van deze winkel, die zij zelf hadden opgebouwd en waarvan zij tot vandaag tot nader order nog steeds de eigenaar zijn, geworden is. Bijkomend stelt de Raad ook vast dat verzoeker met betrekking tot hun kledingwinkel verklaart *“De andere zaak die opengehouden werd loopt normaal en daarvan kan ik me onderhouden (...)”* (NPO verzoeker, p. 14). Verzoekers zijn blijkbaar nooit lastig gevallen met betrekking tot hun kledingzaak, hoewel volgens hun verklaringen de FARC-dissidenten er wel in geslaagd zouden zijn zeer snel te weten te komen waar verzoekers stiefdochter ondergedoken zou hebben gezeten en hun gezamenlijke minderjarige dochter naar school ging. Het is in het licht van de beschikbare landeninformatie en de door hen geschetste context weinig aannemelijk dat de FARC dissidenten niet van op de hoogte zouden geweest zijn van het feit dat verzoekers ook eigenaar zijn van een kledingzaak die ook een goede omzet draait (NPO verzoeker, p. 12) en dat, indien verzoekers zich daadwerkelijk aan de afpersing in het kader van de salsamenteria zouden hebben onttrokken door naar België te komen, deze kledingzaak verder normaal functioneert en met rust wordt gelaten door de FARC-dissidenten die blijkbaar geen poging hebben ondernomen om via de kledingzaak van verzoekers afpersingsgeld te bekomen.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat verzoekers nog ruim een jaar na het begin van de afpersingen in Colombia bleven en regelmatig geld betaalden aan de afpersers maar het wel noodzakelijk achtten om de dochter van verzoekster en haar partner amper een maand na het begin van de afpersing uit Colombia wegstuurden omdat ze het voor hen te gevaarlijk zou zijn. Nochtans werden ook verzoekers bedreigd en hadden verzoekers ook een minderjarige dochter en werd verzoeker snel duidelijk gemaakt wat er met zijn vrouw en dochter zou gebeuren indien zij niet zouden betalen. Er kan aangenomen worden dat het voor verzoeker, die een universitaire opleiding genoot, snel duidelijk moet geweest zijn dat de afpersing niet zou stoppen en dat zij steeds meer zouden eisen. Indien verzoekers daadwerkelijk door Farc dissidenten zouden zijn afgeperst en zij en hun minderjarige dochter herhaaldelijk met de dood zouden zijn bedreigd indien zij niet zouden betalen, zoals zij verklaren, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zij geen jaar zouden

wachten om te trachten hieraan te ontkomen. Dat zij in dergelijke omstandigheden nog ruim een jaar langer in Colombia bleven, terwijl zij blijkens hun verklaringen twee goed draaiende zaken hadden en dus voldoende middelen om vroeger te vertrekken maar dit niet deden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de voorgehouden problemen.

Verzoekers algemene betoog dat hun verklaringen plausibel en dus geloofwaardig zijn in het licht van de algemene landeninformatie doet geen afbreuk aan de hierboven uiteengezette vaststellingen inzake hun handelswijze en het gebrek aan voorzorgsmaatregelen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat zij geen enkel concreet verweer voeren tegen de pertinente vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissingen.

Ten slotte zijn de door verzoekers neergelegde documenten niet bij machte om de door de Commissaris-generaal gemaakte beoordeling om te buigen. Hun paspoorten en de Colombiaanse ID-kaart, het Colombiaans rijbewijs en de Colombiaanse militaire kaart van verzoeker tonen hun identiteit en nationaliteit aan en het feit dat verzoeker militaire dienstplicht heeft verricht, hetgeen niet betwist wordt. Uit de foto's die zij voorleggen ter staving van de handelszaken kan, in de mate dat zij hun verklaringen ondersteunen dat zij twee handelszaken uitbaatten, als dusdanig niet worden afgeleid dat zij zouden zijn afgeperst en bedreigd zoals zij beweren. De koopovereenkomst van de salsamenteria toont aan dat verzoekers deze zaak gekocht hebben, hetgeen niet ter discussie staat, maar hieruit kan evenmin blijken dat zij werden afgeperst en bedreigd. Verzoekers betwisten niet dat met de door hun advocaat overgemaakte opmerkingen, d.d. 2 september 2025, werd rekening gehouden bij de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal, zoals in de bestreden beslissingen wordt gesteld.

De hierboven besproken motieven en vaststellingen volstaan reeds om te besluiten dat verzoekers de afpersingen waarvan zij het slachtoffer zouden geweest zijn, niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen, samen gelezen met de door hen neergelegde documenten en in het licht van de voorliggende landeninformatie hierover niet geloofwaardig zijn.

6.3.2. Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat verzoekers geen enkele poging ondernomen hebben om tegen deze afpersingen klacht in te dienen bij de Colombiaanse politie. Zij verklaren dit niet gedaan te hebben omdat zij niet kunnen rekenen op bescherming van de politie en omdat er ook leden van de FARC bij de politie zitten waardoor het gevaarlijker is om wel aangifte te doen dan om dit niet te doen. Verzoeker wilde aangifte doen, maar verzoekster overtuigde hem om dit niet te doen (NPO verzoeker, p. 9 en 12 en NPO verzoekster, p. 8).

De Raad treedt de bestreden beslissingen bij in de mate dat hierin wordt besloten dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij geen daadwerkelijke toegang hadden en hebben tot overheidsbescherming in Colombia.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekster toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. Overheidsbescherming moet doeltreffend en niet-tijdelijk van aard zijn, wat moet worden beoordeeld niet alleen in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst, maar ook de individuele omstandigheden van de verzoekster om internationale bescherming (EUAA, *“Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis”*, Second Edition, January 2023, p. 131-133). Bescherming door de overheid moet ook in de praktijk toegankelijk zijn voor de verzoekers om internationale bescherming.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er een uitgebreid wetgevend kader bestaat in Colombia voor de bescherming van burgers tegen gemeenrechtelijke criminaliteit als ook tegen geweld afkomstig van gewapende groeperingen en dat een aantal overheidsinstanties bestaan waarop burgers hiervoor beroep kunnen doen, waaronder de Fiscalía General de la Nación (FGN) (het kantoor van de Openbare Aanklager) en de Defensoria del Pueblo (het bureau van de Ombudsman). In de beschikbare landeninformatie wordt het openbaar ministerie in Colombia als relatief professioneel omschreven maar bronnen geven ook aan dat de

onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het rechtssysteem achteruit is gegaan in de periode onder de voormalige president Duque. De Fiscalía is overbelast en de procedures nemen veel tijd in beslag, maar dit neemt niet weg dat er een mogelijkheid bestaat om klacht in te dienen en beschermingsmaatregelen te vragen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Een klacht kan zowel schriftelijk als mondeling en voor bepaalde misdrijven ook online gebeuren via het virtuele klachtensysteem Adenunciar dat 24 per dag in werking is of via de hotline van de Fiscalía en de status van de klacht kan worden geraadpleegd via de website van de Fiscalía. De Grupos de Accion Unificada por la Libertad Personal (GAULA) (Anti kidnapping en afpersing units) zijn gespecialiseerde anti kidnapping en afpersing eenheden binnen het leger en de politie met 1659 agenten die 90 % van het grondgebied bestrijken. De politie GAULA's zijn actief in stedelijke gebieden en rapporteren aan de Colombiaanse politie, de GUALA's binnen het leger zijn actief in rurale gebieden. De Nationale Politie GAULA rapporteerde dat in 2023 2708 personen werden gearresteerd wegens afpersing, een stijging met 22 %, waarvan 80 % een gevangenisstraf kreeg. In 2024 werden door militaire GAULA's 600 operaties gevoerd en 900 personen werden gearresteerd omwille van afpersing. Het vertrouwen van burgers in justitie wordt beïnvloed door corruptie, een gebrek aan efficiëntie en beperkte territoriale operabiliteit. De ombudsman is de instelling die het meest vertrouwd wordt in Colombia (UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*, August 2023, p. 34-35, CEDOCA, COI Focus. *Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*, 14 mei 2024, EUAA, *Colombia Country Focus*, December 2025, p. 101-110).

Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is en de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten te vervolgen en alle daders veroordeeld te krijgen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen tegen bedreiging door een gewapende groepering bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waarbij redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. In dit verband dient er ook op gewezen te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook, in tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren in het verzoekschrift, worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoekers om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen. Dit is evenwel niet het geval zoals blijkt uit de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissingen.

Uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij tot op heden geen klacht hebben ingediend bij de bevoegde Colombiaanse overheden. Verzoeker verklaart hierover dat hij dit wilde doen maar dat dit door zijn partner werd afgeraden omdat het te gevaarlijk zou zijn gelet op de verwevenheid tussen paramilitaire groeperingen en de politie en de graad van corruptie. Zo gelet op de landeninformatie in geval een persoon daadwerkelijk wordt afgeperst in Colombia terughoudendheid om een klacht in te dienen als dusdanig niet geheel onbegrijpelijk is, dient ook te worden vastgesteld dat het aantal klachten in de voorbije jaren in Colombia is toegenomen en dat niet blijkt dat elke klacht zinloos of zelfs gevaarlijk zou zijn en dat verzoekers ook geen gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om online een klacht in te dienen nadat zij Colombia reeds verlaten hadden.

De Colombiaanse autoriteiten kunnen uiteraard niet optreden tegen afpersing indien zij hier niet van op de hoogte worden gebracht. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij er zich van bewust is dat soms wel bendes worden opgerold door de Colombiaanse autoriteiten, wat ook blijkt uit de landeninformatie. Het volstaat dus niet voor verzoekers om louter te verwijzen naar het gebrek aan vertrouwen in de Colombiaanse autoriteiten om te rechtvaardigen waarom zij in hun individuele omstandigheden zelfs geen poging ondernamen om een beroep te doen op de bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten en zo hun handelsactiviteiten voor de toekomst te vrijwaren. Door zonder meer te verwijzen naar een algemene situatie in Colombia brengen verzoekers geen elementen aan die de beoordeling in de bestreden beslissingen kunnen ombuigen. Zij tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in hun geval geen

bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

In dit verband wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat: *“Tevens dient u erop gewezen te worden dat uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen louter blote beweringen zijn. Zo heeft u immers geen enkel officieel document of stuk ter staving van hetgeen gebeurd is. Zo heeft u, hoewel u het op een gegeven moment overwogen hebt, nooit een klacht ingediend bij de bevoegde instanties, dit omdat [Y.] dit afraadde en u geen vertrouwen had in de politie (CGVS, p. 9, 12, 14; CGVS [Y.], p. 8). In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Jullie hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het spreekt voor zich dat u geen bescherming kunt krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt. U toont voorts niet in concreto aan waarom u stelt geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse bevoegde instanties. Immers bent u zich ervan bewust dat er soms wel bendes afpersers opgerold worden door de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p. 13). (...) Dat jullie zonder dit in concreto en met valabele argumenten te ondersteunen, simpelweg verklaren geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse autoriteiten, biedt geen verschoning voor het feit dat jullie geen daadwerkelijke poging ondernomen hebben om bescherming te zoeken in eigen land. Door zonder meer te verwijzen naar een algemene situatie in Colombia brengen jullie geen elementen aan die deze appreciatie kunnen ombuigen. Jullie tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 4). Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijven jullie in gebreke concreet aan te tonen dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen.”*

Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Colombia, slagen verzoekers er evenmin in om de pertinente argumentatie van de bestreden beslissingen zoals hierboven besproken, te weerleggen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen verzoekers' verklaringen en door hen neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de relevante landeninformatie met betrekking tot hun land van herkomst, dient te worden besloten dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in geval van terugkeer naar Colombia vervolging riskeren door de FARC dissidenten omwille van de door hen voorgehouden problemen.

6.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij werd besloten dat zij de door hen aangehaalde afpersing en bedreigingen door FARC-dissidenten niet aannemelijk maken, noch dat zij hierdoor ernstige problemen riskeren in geval van terugkeer.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

7.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid

raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, EUAA, “*Colombia Country Focus*” van december 2025 en de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 10 april 2025 wordt in de aanvullende nota van 21 april 2026 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia: “In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2025 (beschikbaar op https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2025-12/2025_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_Focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo

(Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld. Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brachten geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

UNHCR bevestigt in zijn richtlijnen het belang van de regio van herkomst in deze: *"Additionally, as Colombia continues to be affected by a non-international armed conflict, and considering the information presented in these International Protection Considerations, applicants originating from, or previously residing in, conflict-affected areas may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Criteria on the grounds of a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence."*

Gelet op de verklaringen van verzoekers over hun herkomst en verblijfplaatsen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Cundinamarca worden beoordeeld, meer bepaald in de stad Soacha waar zij sinds 2012 woonden tot aan hun vertrek uit Colombia.

Het departement Cundinamarca en de grootstad Bogota blijken volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in het departement Cundinamarca en in de hoofdstad Bogota niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen en de bij aanvullende nota bijgebrachte uittreksels uit WOLA, *"Colombia: Urgent Updates"*, januari 2026 en een recent rapport van de Europese Civil Protection and Humanitarian Aid Operations van de Europese Commissie heeft betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Colombia en ligt in de lijn van de informatie waarop de analyse van de commissaris-generaal in haar aanvullende nota is gebaseerd. Deze bronnen bevatten geen specifieke

informatie over de veiligheidssituatie in het departement Cundinamarca en in de hoofdstad Bogota zodat hieruit niet kan blijken dat in deze gebieden sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoekers niet aanduiden hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissingen zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

11. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET